

Beste mensen,

Onderstaand de laatste persberichten 'rond het weekend' over Papua ter informatie.

In de bijlage (zie hieronder) ook het overzicht en conclusie over de gebeurtenissen bijgewerkt tot en met 6 sept. 2019.

Met hartelijke groet,

Koen J. de Jager

Stichting HAPIN

Postadres: Postbus 5038, 3502 JA Utrecht

Bezoekadres: Joseph Haydnlaan 2A, 3533 AE Utrecht

T 030-6041300

E kidejager@casema.nl

W www.hapin.nl

N.D. 6 sept. 2019

'Nederland moet opkomen voor vrij West-Papua'

<https://www.nd.nl/nieuws/nederland/nederland-moet-opkomen-voor-vrij-west-papua.3558469.lynkx>

Ref. Dagblad 7 sept. 2019

Tijd dringt voor bevolking Papoea

<https://www.rd.nl/vandaag/buitenland/tijd-dringt-voor-bevolking-papoea-1.1592126>

de Volkskrant 8 sept. 2019

Opinie op Zondag: West-Papoea is schandvlek, en onze stilte daarover ook

<https://www.volkskrant.nl/columns-opinie/opinie-op-zondag-west-papoea-is-schandvlek-en-onze-stilte-daarover-ook~b163865e/?fbclid=IwAR3CaXUMUHjg2buOHeTY9-Hr6y1hTdRU-uikShYsJj6JzAqYtIIMq0BM>

Trouw 9 Sept. 2019

Papoea's willen vrij zijn van Indonesië

'Alsof we halve beesten zijn' - hoe West-Papua steeds verder wegdrijft van Indonesië

<https://www.trouw.nl/buitenland/alsof-we-halve-beesten-zijn-hoe-west-papua-steeds-verder-weg>

drijft-van-indonesie~bba232fc/

Begin September (2)

[1] op 4 September was het even schrikken om te horen dat Veronica Koman door de Politie in Oost Jawa aangemerkt wordt als verdachte van het aanzetten tot onrust. Veronica Koman is een bekende en alom gerespecteerde mensenrechtenadvocaat die bereid is Papua's juridisch bij te staan die in rechtsprocessen terecht komen, en die actief is in het voorzien van gedocumenteerde informatie over mensenrechtenschendingen in Papua. Haar berichtgeving over het incident in Surabaya via de sociale media, worden nu aangemerkt 'valse berichten' en ze wordt door de politie in Jawa Timur gezocht voor 'provoceren/aanzetten van wijdverspreide onrust in de provincie Papua en Papua Barat' [...the lawyer provoked and inflamed anti-racist riots that have swept across West Papua in the recent weeks]. Blijkbaar is Veronica momenteel in het buitenland, vandaar dat ook de medewerking van Interpol werd gevraagd. Veronica is nu de tweede persoon die beschuldigd wordt en als verdachte wordt aangewezen; haar naam staat nu in een lijn met die van Tri Susanti die 12 dagen na het incident in Surabaya door de politie aangemerkt werd als 'provocateur van racistische acties'. Ondertussen heeft LBH Surabaya aangeboden om de verdediging van Veronica Koman op zich te nemen.

[2] de executive directeur van Amnesty Indonesia, Usman Hamid, reageert op het bovengenoemd bericht met aan te geven dat deze stap zeer misleidend is: want "the root of the real problem is the act of racism by some members of the TNI [Indonesian army] and the excessive use of force by the police in the student dormitory in Surabaya".

[3] de afgelopen dagen worden nog steeds beheerst door berichten over 'buitenlandse conspiratie'. De naam van Benny Wenda wordt door de veiligheidsinstanties nog steeds genoemd als de grote boosdoener, ofschoon men beseft dat men op hem geen enkele greep heeft want hij is een Brits staatsburger. Zoals al gezegd, zijn rol is zeer publiek en iedereen die iets weet van Papua is met zijn acties bekend. Mogelijk is belangrijker om aandacht te vestigen op wat Wiranto op 5 Sept duidelijk maakt, nl. dat er nu duidelijke bewijzen (informatie over de duidelijke feiten wordt echter niet gegeven) zijn over twee lokale organisaties die deelgenoot zijn van 'buitenlandse conspiratie' omdat zij samen werken met Benny Wenda, namelijk

ULMWP (United Liberation Movement West Papua) en KNPB (Komisi Nasional Papua Barat) . Dat zijn de organisaties achter de anarchie incidenten in Papua en Papua Barat.

[4] overigens laten de veiligheidsinstanties ook weten dat de provincie West Papua reeds 'zeer condensief' is, terwijl in de provincie Papua daar nog aan gewerkt wordt. Ook daar gaat langzaam het gewone leven zijn gang, openen de scholen en de winkels hun deuren en begint het lokale verkeer weer duidelijk op gang te komen. Het is rustig in de stad Jayapura waar 4.000 extra militair/politiepersoneel zijn gestationeerd. Her en der is het puin geruimd van de vernielingen van 29 Augustus, en belangrijke gebouwen worden zichtbaar bewaakt door militairen/mobiele brigade in volle uitrusting, terwijl benzine aanlevering tankwagens door een militaire escorte worden begeleid naar hun bestemming.

[5] aanvankelijk werd beloofd om het internet op 5 Sept weer volledig actief te maken; later is dat blijkbaar weer veranderd in een vrijmaken van het internet 'in fases', wat dat verder ook mag betekenen. Duidelijk is dat tot de dag van vandaag (6 sept) internet in Jayapura zeer beperkt bruikbaar is. Telkom heeft ondertussen ook laten weten dat het geen vergoeding gaat geven voor de geleden verliezen aan de kant van de gewone man/vrouw (verlies van abonnementsgelden e.d.). Wiranto blijft praten over de 'hoax berichten' waarbij steeds onduidelijker wordt wat een 'hoax-bericht' is en wat niet.... Voorlopig claimt hij ook zeer duidelijk dat de enige finale bron van betrouwbare informatie hijzelf c.q. veiligheidsinstantie is, want hij krijgt de informatie direct van zijn mensen in het veld .

[6] ondertussen beginnen in de verschillende interviews waarbij civiele personen zijn betrokken steeds meer gevraagd om een andere aanpak dan de 'veiligheids benadering'. Een verfrissend voorbeeld van de vraag om een andere aanpak was de TV-discussie onder de naam "Mata Najwa – Masa Depan Papua op 4 September. Maar ook in tabloids als JUBI (lokaal Tabloid in Papua) de weekly TEMPO (Engelse versie) waar nu meer aandrang gevraagd om 'dialoog' en 'luisteren naar wat de Papua te vertellen heeft', en en passant wordt de militaire/politionele benadering zeer uitdrukkelijk afgewezen.

[7] bovengenoemde trend is bemoedigend maar nog ver van een verandering te weeg te brengen getuige een aantal commentaren over de laatste dagen van de kant van Wiranto, Ryamizard Ryacudu (minister van defensie) en Hendropriyono (ex-hoofd van de Intelligence in Indonesia). Duidelijk is dat Wiranto blijft zweren bij een militaire/politionele aanpak, en beroept

zich daarbij voortdurend op de directe samenwerking met Kapolri, Tito Karniawan. Ryamizard laat duidelijk weten dat 'als het leger uit Papua wordt teruggetrokken, Papua morgen zijn onafhankelijkheid verklaart'; daarnaast laat Hendropriyono weten dat hij in gesprek gaat met Prabowo waarbij het centrale thema 'Papua' is, en over hoe de natie verenigen om collectief het probleem aan te pakken: "no more criticism, check and balance, that's acceptable in a normal situation. This is no longer a normal situation and everyone must unite"

[8] ook goed te vermelden dat vanuit het VN-complex (Verenigde Naties) in Geneva de Hoge Commissaris voor Mensenrechten, Michelle Bachelet, haar stem heeft laten horen. Zij volgt met grote zorg de ontwikkelingen in Papua en betreurt dat wederom slachtoffers worden gemaakt zowel wat veiligheidspersoneel betreft als wel de civiele gemeenschap. Ze dringt bij de Indonesische autoriteiten aan om de weg van dialoog te volgen en te luisteren naar de aspiraties en zorgen van de Papua's, om het internet te deblokken, en zich te onthouden van excessief gebruik van geweld. De Minister van Wettelijke- en Mensenrechten, Yasonna Laoly, reageert daarop met te zeggen dat de regering zich inderdaad ook zorgen maakt en dat 'we een dialoog zullen houden'; maar voor de rest laat hij verder commentaar over aan Wiranto 'omdat hij de autoriteit heeft om commentaar te geven waar het Papua betreft'.

Zorgwekkende mijmeringen

Het feit dat er een structurele band is tussen Benny Wenda en ULMWP en KNPB is bepaald geen nieuws, aangezien ze dat al jaren zelf duidelijk aangeven. Benny Wenda is de topman van ULMWP en KNPB is een constituerend lid van ULMWP. ULMWP is ooit opgezet om de verscheidene politieke facties in Papua samen te voegen die zich inzetten voor "het rechte trekken van de geschiedenis", o.a. door publiekelijk te pleiten voor het recht van de Papua zelf te beslissen over z'n politieke status middels een referendum. Door deze samenvoeging werd het mogelijk om een duidelijke spreekbuis te hebben van het Papua Volk als er een gesprekspartner wordt gezocht voor een dialoog met bijv. de regering in Jakarta. Tot nu toe hebben beide organisaties duidelijk bewezen dat ze niet geloven in het gebruik van geweld en steeds hebben ze laten zien dat ze vreedzaam hun stem willen verheffen. Omdat beide zich duidelijk profileren als 'organisaties die roepen om een referendum als enige weg om hun recht van zelfbeschikking te respecteren' worden ze door de Indonesische regering gezien als separatistisch. Waarschijnlijk is dat nogmaals onderstreept door Wiranto die gedurende de afgelopen dagen al verschillende heeft laten weten dat 'referendum geen optie is'. Het is ook geen geheim dat de Indonesische regering knap gefrustreerd is omdat ze tot nu toe de kopstukken van beide bewegingen niet voor zich heeft kunnen winnen en omdat beide organisaties zeer brede steun hebben van de Papua samenleving.

Helaas moet nu, gezien de huidige beschuldigingen door de veiligheidsautoriteiten tegen beide organisaties, gevreesd worden dat er hardhandig – mogelijk tot het extreme toe; wat God verhoede - tegen beide organisaties gaat worden opgetreden. En met name de kopstukken zullen het doelwit worden. Als dat gaat gebeuren valt de onrust en de ellende in Papua niet meer te overzien.

Het is triest dat we ondertussen erg ver verwijderd zijn van de aanpak van de eigenlijke oorzaken van de recente onrust: van een aanpak van het racisme in Indonesia en de opbouw van een multiculturele samenleving. De aandacht is blijkbaar verplaatst naar het gaande wijs opruimen van 'lastposten' gezien vanuit het Jakarta/regerings-perspectief, zoals ULMWP, KNPB, Veronica Koman e.a. De incidenten in Jawa worden plotseling een momentum om 'andere problemen' te klaren, zoals de separatistische beweging in Papua.

Het huidige aanwijzen van zondebokken ['scope coating'] wordt verkozen boven introspectie en het aanpakken van pijnlijke problemen, inclusief de rol van extremistische groepen in Indonesia. Binnen de context van het 'Surabaya incident' is tot nu toe geen enkele 'extreme groep' aan de kaak gesteld, en dat is een slecht teken. Tevens als je daarbij ook betreft dat bijv. het protest van LBH in Jakarta tegen de politionele 'sweeping' van Papua studenten, beantwoord wordt door intimidatie aan het adres van LBH uitgevoerd door dezelfde extreme groeperingen. Wie heeft hier de hand in?

Wat de laatste dagen ook opvalt is dat naast een frequentere reflectie door civiele personen – vraag om een andere dan veiligheidsmatige aanpak – er nauwelijks nog iets vernomen wordt van de kant van de civiele regering in Indonesia. Jokowi verdwijnt steeds meer naar de achtergrond en uit beeld, terwijl het podium steeds drukker wordt bezet door gepensioneerde militairen: Moeldoko, Ryamizard, Hendropriyono, Prabowo, naast Wiranto. Weet niet wat dat allemaal betekent. Maar naar mijn gevoel: niet veel goeds!

Tenslotte blijf ik ook nog steeds worstelen met de vraag: waarom werd de demonstratie van 29 Augustus in Jayapura niet begeleid en/of mede gecoördineerd door de politie, zoals wel gebeurde met eenzelfde massa demonstratie op 21 Augustus? Waar was iedereen? De vraag dringt zich opnieuw sterk op als ik de locaties zie waar intens is huisgehouden (gebouwen afgebrand of verwoest); sommige locaties liggen op minder dan een steenworp van een veiligheidsinstantie complex, zoals de mariniers in Hamadi, of het militaire complex in de haven van Jayapura. Was daar niemand thuis die ingezet kon worden om deze vernielingen die men aan kon zien komen te verhinderen? Waarom werd er geen politie ingezet, eventueel gesteund door militairen, toen in Kota Raja (MRP-gebouw) en later in Entrop duidelijk werd dat er verwoestingen werden aangericht, en de stoet van demonstranten nog een lange weg (10 km) te gaan hadden op weg naar het Gouverneurs kantoor in Jayapura? Het blijft een erg hinderlijke onbeantwoorde vraag!

6 September 2019